

Αριθμός απόφασης 74 /2011

Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 133/44Π/05-02-2009

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Μαρία Γιαννούλη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Νικόλαο Παύλου, Πρωτοδίκη και Λεμονιά Τσαβίδη, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια και τη Γραμματέα Ευαγγελία Παπαγεωργίου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημοσίως στο ακροατήριό του, στις 18 Μαΐου 2011, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1) Αστικού μη κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ Π. Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Σαπφούς 10) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Αστικού μη κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ Π. Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Πατησίων 130) και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής (οδός Αριστοτέλους 65) και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Γεωργίου Λαγάνη (Δ. Σ. Χαλκιδικής ΑΜ 85).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : , κατοίκου

, ιδιοκτήτριας της ευρισκόμενης στα επιχείρησης μπαρ με το διακριτικό τίτλο « », η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά των πληρεξούσιων δικηγόρων της Μαρίας Ζαχαριάδου του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης (ΑΜ 9467) και Μαρίας Σιδερίδου-Μανιφάβα του Δικηγορικού Συλλόγου Χαλκιδικής (ΑΜ 39).

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 22-01-2009 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 133/44Π/05-02-2009, προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο της 27-01-2010, οπότε και αναβλήθηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 02-06-2010 και έπειτα για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης.

Κατά τη δημόσια συζήτηση της υπόθεσης, κατά την εκφώνησή της από το πινάκιο, παραστάθηκαν οι διάδικοι, όπως σημειώνεται παραπάνω και οι πληρεξού-

σιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά της δίκης και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμα έχουν και κάποιες ομοιότητες μ' αυτή, δεν μπορούν όμως ν' αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τ' άρθρα 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κλπ. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στ' άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (ΓΠ Αθ 3318/1998 ΔΕΕ 1999. 403). Ειδικότερα κατά το άρθρο 49 του ίδιου νόμου προβλέπεται μεταξύ άλλων ότι «όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσία στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει περαιτέρω ότι ο σκοπός και προορισμός της ραδιοηλεκτρονικής μετάδοσης είναι κατ' αρχάς η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες κατ' οίκον ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Για τη χρήση αυτή έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα στους δικαιούχους από τους ραδιοηλεκτρονικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Βασική δε προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης είναι ν' απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή ά-

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

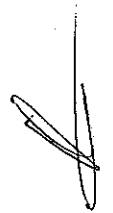

2ο φύλλο της με αριθμό 74 /2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (τακτική διαδικασία)

μεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του «κοινού». Το κρίσιμο δηλαδή στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης του έργου είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια «κοινό» (ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44. 1481). Απαιτείται τελικά η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοηλεκτρονικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 § 2 του ν. 2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά τους όρους του ν. 2121/1993 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα που δε γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (ΑΠ 820/2003 ΠοινΔνη 2003. 1070). Σύμφωνα με όλα αυτά η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μίας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσόμενων με τον επιχειρηματία προσώπων) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Η αμοιβή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού μάλιστα καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με τη δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ

του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. Κατά το ίδιο άρθρο η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός των μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (άρθρο 55 § 1 στοιχ. Β', το οποίο με βάση το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων), κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται είτε τα «ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθάριστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου», είτε κατ' εξαίρεση υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 §§ 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτή που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Εξάλλου, ο ν. 2121/1993 στο άρθρο 55 § 2 καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση των συμβάσεων ή την είσπραξη των αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι οι παραπάνω οργανισμοί νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν τη σχετική εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος μπορεί ν' αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 § 3 του ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

3ο φύλλο της με αριθμό 4 /2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (τακτική διαδικασία)

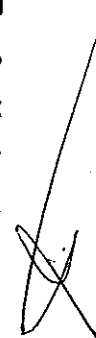
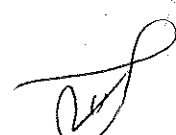
του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Τέλος, σύμφωνα με ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 § 4 του ν. 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι και η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (ΕφΑθ 915/2010 ΔΕΕ 2011. 306, ΕφΘεσ/κης 929/2010 ΕΕμπΔ 2010. 997, ΕφΘεσ/κης 843/2010, ΠΠΘεσ/κης 41003/2009 Νόμος, ΠΠΘεσ/κης 9327/2008 Αρμεν 2008. 1503). Ο ενάγων οργανισμός μπορεί σε κάθε περίπτωση στην αγωγή του για τον οριστικό καθορισμό και την επιδίκαση της εύλογης αμοιβής να σωρεύσει και αίτημα να υποχρεωθεί ο εναγόμενος χρήστης να του καταβάλει και τον ανάλογο με το ποσό της αμοιβής φόρο προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ). Η ευχέρεια αυτή παρέχεται από τη διάταξη του άρθρου 69 § 1 α' του ΚΠολΔ, της οποίας η εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι επιτρεπτή (ΑΠ 80/1999 Νόμος, ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45. 1102), αφού μετά τη χρήση του υλικού φορέα ήχου η παροχή του χρήστη, δηλαδή η από αυτόν καταβολή του ΦΠΑ στον κατά νόμο υπόχρεο έναντι του Δημοσίου (που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης), δεν εξαρτάται πλέον από αντιπαροχή και συνδέεται με ορισμένο χρονικό σημείο, που είναι αυτό της έκδοσης του αντίστοιχου φορολογικού στοιχείου. Αν πριν από το προαναφερόμενο κρίσιμο χρονικό σημείο (της έκδοσης του φορολογικού στοιχείου) ασκηθεί, όπως συμβαίνει σχεδόν πάντα στην πράξη αγωγή με το ανωτέρω αίτημα για καταβολή, δηλαδή του ΦΠΑ, ο εναγόμενος χρήστης θα υποχρεωθεί να καταβάλει το αντίστοιχο ποσό στον ενάγοντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης κατά το χρόνο έκδοσης από αυτόν του απαιτούμενου φορολογικού στοιχείου (άρθρο 69 § 2 α' του ΚΠολΔ) και μόνο από το ίδιο χρονικό σημείο θα οφείλονται επί του ποσού αυτού τόκοι (ΕφΠειρ 409/2008 ΔΕΕ 2009. 226, ΠΠΘεσ/κης 28 830/2008 Νόμος). Και αυτό γιατί, όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1, 2 § 1, 3 § 1, 8 § 1, 12 § 1, 16 § 1 α' και 38 του «Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας», που κυρώθηκε με το ν. 2859/2000 και του άρθρου 12 § 14 του «Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων» (π. δ. 186/1992), ο έναντι του Δημοσίου υπόχρεος για την καταβολή του ΦΠΑ οφείλει να εκδώσει το προβλεπόμενο από τον «Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων» φορολογικό στοιχείο, ανεξάρτητα από το εάν εισέπραξε ή όχι το ΦΠΑ από εκείνον, στον οποίο επιρρίπτεται από το νόμο υποχρεωτικά ο ίδιος φόρος. Εάν λοιπόν ο έναντι του Δημοσίου υπόχρεος δεν τηρήσει την υποχρέωσή του αυτή δεν καθίσταται ληξιπρόθεσμη και απαιτητή η οφειλή του προσώπου, στο οποίο επιρρίπτεται ο ΦΠΑ, για καταβολή του ποσού αυτού. Διαφορετική άποψη θα προσέκρουε στο σκοπό των προαναφερόμενων διατάξεων, που είναι η διασφάλιση της

απόδοσης του εν λόγω φόρου στο Δημόσιο. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι το ποσό, που στην ανωτέρω περίπτωση θα υποχρεωθεί να καταβάλει ο εναγόμενος για τον ΦΠΑ, θα είναι ίσο με το ποσό που οφείλεται στο Δημόσιο από τον υποκείμενο στο φόρο αυτό και το οποίο (ποσό) θα υπολογισθεί με βάση τους συντελεστές που ισχύουν κατά το χρόνο που έγινε απαιτητός ο περί ου ο λόγος φόρος από το Δημόσιο, όπως ορίζει το άρθρο 21 του «Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας» (ΠΠΧαλκ 158/2009 αδημοσίευτη). Στην προκείμενη περίπτωση, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που έχουν συσταθεί κατά το άρθρο 54 § 4 του ν. 2121/1993, ο 1^{ος} για τους μουσικούς, ο 2^{ος} για τους τραγουδιστές και ο 3^{ος} για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, στους οποίους έχουν ανατεθεί από τα μέλη τους (μουσικούς, τραγουδιστές, παραγωγούς), ορισμένα ονόματα των οποίων αναφέρουν στην αγωγή, να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εξασφαλίζουν στους δημιουργούς ποσοστιαία αμοιβή, να εισπράττουν την αμοιβή και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων ή των δικαιούχων τους και να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττομένων ποσών· ότι συνέταξαν από κοινού το διαλαμβανόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν στις επιχειρήσεις υγειονομικού ενδιαφέροντος (κλαμπ, μπαρ, ντίσκο κλπ), που προβαίνουν σε δημόσια παρουσίαση έργων μέσω των εγκατεστημένων στα καταστήματά τους υλικών φορέων ήχου, και κάλεσαν αυτές σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως η εναγομένη, η οποία διατηρεί επιχείρηση εκμετάλλευσης μπητς-μπαρ με το διακριτικό τίτλο «
» στην παραλία των
, είναι αδιάφορη και αδιάλλακτη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού ή καταβολής της εύλογης αμοιβής, παρότι με τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου και των ραδιοφωνικών εκπομπών στο κατάστημά της, το οποίο είναι εμβαδού 500 τ. μ και λειτουργεί τους θερινούς μήνες του έτους (από Μάιο έως Σεπτέμβριο), και δε των δειγματοληπτικά αναφερομένων στο δικόγραφο της αγωγής μουσικών τραγουδιών κατά τα έτη 2007 και 2008 ψυχαγωγεί την πελατεία της και ως εκ τούτου στηρίζει τα έσοδά της. Κατόπιν αυτών, οι ενάγοντες, ζητούν τα εξής : α) ν' αναγνωριστεί το δικαίωμά τους για την εύλογη και ενιαία αμοιβή τους και να καθοριστεί το δικαίωμά τους αυτό στο ποσοστό του 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησης της εναγομένης με ελάχιστο ποσό τα 3.300 ευρώ (πλέον ΦΠΑ 19%) για κάθε έτος και επομένως στο συνολικό ποσό των 6.600 (3.300 ευρώ X 2 έτη) ευρώ (πλέον ΦΠΑ 19%), β) να καθοριστεί ως εύλογη α-

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΗ
ΔΙΟΙΚΗΣΗ

4ο φύλλο της με αριθμό 74 /2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (τακτική διαδικασία)

μοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται απ' αυτούς, σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει το ανωτέρω ποσό των 6.600 ευρώ (πλέον ΦΠΑ 19%) με το νόμιμο τόκο από τη λήξη κάθε έτους, άλλως από την επίδοση της αγωγής και δ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους προσκομίσει φωτοαντίγραφα των εκκαθαριστικών σημειωμάτων της των ετών 2007 και 2008 και τους καταλόγους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την εν λόγω περίοδο, επίσης να τους προσκομίζει κάθε μήνα τους καταλόγους του μουσικού ρεπερτορίου που θα χρησιμοποιεί στο εξής. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης. Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας : α) προηγήθηκε απόπειρα εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (άρθρο 214Α του ΚΠολΔ), η οποία απέτυχε (βλ. την από 08-05-2009 δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου των εναγόντων Γεωργίου Λαγάνη περί αποτυχίας της διαδικασίας απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς) και β) καταβλήθηκε για το καταψηφιστικό της αίτημα το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου (βλ. τα με αριθμούς 255-346, 298764 και 088809 αγωγόσημα), αρμοδίως φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού για να δικαστεί κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία (άρθρα 18 αριθμ. 1 και 25 § 2 του ΚΠολΔ) και είναι επαρκώς ορισμένη, απορριπτομένου ως ουσία αβάσιμου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού της εναγομένης, πλην των αιτημάτων της : α) περί καθορισμού της εύλογης και ενιαίας αμοιβής των εναγόντων σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησης της εναγομένης, καθόσον τα έσοδα αυτά δεν προσδιορίζονται και επομένως το αίτημα αυτό πρέπει ν' απορριφθεί ως απαράδεκτο, λόγω της αοριστίας του και β) περί καταβολής τόκων σε χρόνο προγενέστερο της επίδοσης της αγωγής, αίτημα, το οποίο πρέπει ν' απορριφθεί επίσης ως απαράδεκτο, λόγω της αοριστίας του, καθόσον οι ενάγοντες δεν επικαλούνται συγκεκριμένη ημεροχρονολογία προηγούμενης εξώδικης ή δικαστικής όχλησης (άρθρα 340 και 345 του Α. Κ.). Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 340, 345 Α. Κ., 69 § 1 α', 907, 908, 176 ΚΠολΔ. Εξάλλου, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στο τέλος της νομικής σκέψης που προηγήθηκε, το περί τοκοδοσίας αίτημα κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για ΦΠΑ είναι νόμιμο μόνο για το μετά την καταβολή του ποσού της εύλογης αμοιβής χρονικό διάστημα, καθόσον, όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή δικαστικής απόφασης, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής ΦΠΑ καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το

νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη και επομένως μόνο έκτοτε οφείλονται από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι της ημέρας είσπραξης της αμοιβής. Τέλος, το αίτημα επίδειξης εκ μέρους της εναγομένης των εκκαθαριστικών σημειωμάτων της των ετών 2007 και 2008 είναι μη νόμιμο και ως τέτοιο πρέπει ν' απορριφθεί, διότι η δημοσιοποίηση των φορολογικών στοιχείων, μεταξύ των οποίων και το εκκαθαριστικό σημείωμα φορολογούμενου, αντίκειται στο φορολογικό απόρρητο, που καθιερώνει η διάταξη του άρθρου 69 του ν. δ. 3323/1955 (ΠΠΑΘ 10131/1991 ΝοΒ 1993. 532). Μη νόμιμο επίσης είναι και ως τέτοιο πρέπει ν' απορριφθεί το αίτημα περί προσκομιδής κάθε μήνα εκ μέρους της εναγομένης του καταλόγου με το μουσικό ρεπερτόριο που θα χρησιμοποιεί στο εξής, αφού δεν αφορά τη χρήση των επίδικων χρονικών διαστημάτων. Επομένως, κατά το μέρος που η αγωγή κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που εξετάσθηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο και οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την απόφαση πρακτικά και τα έγγραφα που νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδεικνύονται τ' ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες είναι νόμιμα συνεστημένοι, κατά τους όρους του άρθρου 54 του ν. 2121/1993, οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, ο 1^{ος} των μουσικών, ο 2^{ος} των τραγουδιστών-ερμηνευτών και ο 3^{ος} των δισκογραφικών εταιριών-παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας, έχοντες τις εκ του ίδιου νόμου προβλεπόμενες αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των μελών τους. Η εναγομένη διατηρεί την ευρισκόμενη στην παραλία των επιχείρηση εκμετάλλευσης μπητς-μπαρ με το διακριτικό τίτλο « » σε έκταση 400 τ. μ. περίπου. Το κατάστημα αυτό λειτουργεί τους θερινούς μήνες του έτους, ήτοι από το Μάιο έως το Σεπτέμβριο, και όλες τις ημέρες της εβδομάδας από τις 10:00 π. μ. έως τις 02:00 π. μ., χρησιμοποιεί δε μουσική καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας του. Η εναγομένη ισχυρίζεται ότι το εμβαδόν του καταστήματός της δεν είναι 400 τ. μ., αλλά 52 τ. μ. και ότι επιπλέον χρησιμοποιεί κοινόχρηστο χώρο του αιγιαλού, εμβαδού 100 τ. μ., τον οποίο μισθώνει κάθε χρόνο από το . Σύμφωνα με τη με αριθμό 46/07-02-2005 άδεια ίδρυσης και λειτουργίας του καταστήματος που εκδόθηκε από το , η καφετέρια (ανοιχτό μπαρ) λειτουργεί επί συνολικού εμβαδού αίθουσας 126 τ. μ., όπου η εναγομένη δικαιούται ν' αναπτύξει 50 καθίσματα στον εσωτερικό και 120 καθίσματα στον εξωτερικό χώρο του καταστήματος, υπό την προϋπόθεση λήψης της σχετικής άδειας. Προς τούτο η εναγομένη έλαβε άδεια χρήσης κοινόχρηστου χώρου-αιγιαλού από το , εμβαδού 100 τ. μ., την ο-

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Σο φύλλο της με αριθμό Ρ4 /2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (τακτική διαδικασία)

ποία ανανεώνει κάθε έτος με σύμβαση μίσθωσης ορισμένου χρόνου. Για την καλύτερη εκμετάλλευση της επιχείρησής της, δημιούργησε το έτος 2006 στην παραλία, που βρίσκεται μπροστά από το κατάστημά της, υποδομή παραλιακού μπαρ, καταλαμβάνοντας με τον τρόπο αυτό επιπλέον έκταση 150 τ. μ. περίπου, τοποθετώντας επ' αυτής τραπέζια, καρέκλες, ομπρέλες, ξαπλώστρες και μουσική μηχανική εγκατάσταση (μπητς μπαρ). Επομένως, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η επιχείρησή της εκμεταλλεύεται χώρο, συνολικού εμβαδού 152 τ. μ., δεν αποδείχτηκε ουσία βάσιμος. Περαιτέρω, στο κατάστημά της η εναγομένη για την ψυχαγωγία των πελατών της έχει εγκαταστήσει υλικούς φορείς ήχου με ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο από στερεοφωνικό συγκρότημα και έτσι παρέχεται στους πελάτες της η δυνατότητα να παρακολουθούν τα ραδιοφωνικά προγράμματα όλων των ραδιοφωνικών σταθμών της χώρας. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάγοντες οργανισμοί μεταδίδονται καθημερινά από το Μάιο έως το Σεπτέμβριο των ετών 2007 και 2008 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο ραδιοφωνικό χρόνο (από τις 10:00 π. μ. έως τις 02:00 π. μ.). Η χρήση της μουσικής αυτής είναι κύριος λόγος προσέλευσης των πελατών και επομένως είναι απαραίτητη στην αύξηση της πελατείας και των εσόδων της επιχείρησης της εναγομένης, ο δε ισχυρισμός της τελευταίας ότι το κατάστημά της είναι καφετέρια, στην οποία δεν είναι απαραίτητη, αλλά απλώς χρήσιμη η ύπαρξη της μουσικής, πρέπει ν' απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι το κατάστημα της εναγομένης λειτουργούσε ως καφετέρια κατά το χρονικό διάστημα από 01-05-2004 έως 31-10-2005 και μάλιστα η τελευταία κατέβαλε αμοιβολόγιο στους αιτούντες που αντιστοιχεί σε καφετέρια (469 ευρώ ετησίως), στη συνέχεια όμως και δη το έτος 2006, όπως ανωτέρω αναφέρθηκε, έκανε αλλαγή χρήσης του καταστήματός της σε μπητς-μπαρ. Επομένως, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η αξίωση των εναγόντων ασκείται καταχρηστικά, διότι μέχρι το έτος 2005 αξίωναν απ' αυτή το ποσό των 469 ευρώ ετησίως, ότι έκτοτε δεν επήλθε μεταβολή στο κατάστημα, που να δικαιολογεί την αιτούμενη σημαντική αύξηση και ότι εύλογα δημιουργήθηκε σ' αυτή η πεποίθηση ότι αυτό είναι το ποσό που οφείλει, εκτός του ότι προεχόντως είναι μη νόμιμος, πρέπει ν' απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος. Ενόψει αυτών και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη αυτά στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια ραδιοφωνικών σταθμών, η ραδιοφωνική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η εναγομένη στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα ραδιοφωνικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι συγκροτούν, κατά τ' αναφερόμενα στη μείζονα σκέ-

ψη, την έννοια του «κοινού», όταν αυτοί βρίσκονται σε καταστάματα υγειονομικού ενδιαφέροντος, διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Ειδικότερα, προέβη στην εγκατάσταση στο κατάστημά της υλικών φορέων ήχου (στερεοφωνικών συγκροτημάτων) κατάλληλων και ικανών να λαμβάνουν όλα τα ραδιοφωνικά προγράμματα όλων των ραδιοφωνικών σταθμών πανελληνίας εμβέλειας. Είναι προφανές λοιπόν ότι στην προκείμενη περίπτωση δεν πρόκειται για απλή λήψη ραδιοφωνικής εκπομπής και δη για χρήση της ραδιοφωνικής μετάδοσης για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το ραδιοφωνικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι ενάγοντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους ραδιοφωνικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Έτσι η εναγομένη, ως χρήστης-λήπτης της ραδιοφωνικής μετάδοσης, παρουσίασε χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο προς εκμετάλλευση και επίτευξη των επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των εναγόντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από αυτή για την οποία προοριζόταν η ραδιοφωνική μετάδοσή τους και αναμφισβητήτως θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων. Επομένως, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των εναγόντων ν' αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στο κατάστημα της εναγομένης, η οποία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους ενάγοντες την εν λόγω αμοιβή. Σημειώνεται ότι η συγκεκριμένη χρήση από την εναγομένη των έργων των εναγόντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο λειτουργίας της επιχείρησής της. Επομένως, η αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες πρέπει να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους ενάγοντες και εύλογο. Ήδη οι ενάγοντες κατάρτισαν ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο για τη δημόσια εκτέλεση οπτικοακουστικών μέσων από τις επιχειρήσεις μπαρ της χώρας για τα έτη 2007 και 2008, το οποίο δημοσιεύθηκε νόμιμα, σύμφωνα με το άρθρο 56 § 3 του ν. 2121/1993, στον ημερήσιο τύπο της χώρας και αποτελεί πρόταση για διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των μελών τους με τις επιχειρήσεις αυτές, οι οποίες προβαίνουν κατά τον προπεριγραφόμενο τρόπο σε παρουσίαση έργων των μελών τους στο κοινό-πελάτες. Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή, που, σύμφωνα με τ' αμοιβολόγια αυτά αξιωνόταν υπέρ των μελών των εναγόντων από επιχειρήσεις μπαρ κατηγορίας αντίστοιχης (400 τ. μ.) με την εκμεταλλεζόμενη από την εναγομένη επιχείρηση, προσδιορίστηκε ετησίως στο ποσό των 3.000 ευρώ. Σ' αυτή τη βάση επιχειρήθηκε διαπραγμάτευση με την εναγομένη, αλλά απέβη άκαρπη. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, το

θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

6ο φύλλο της με αριθμό 4 /2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής (τακτική διαδικασία)

Δικαστήριο για τον προσδιορισμό της υπέρ των εναγόντων εύλογης αμοιβής συνεκτιμά όλα τα προαναφερόμενα στοιχεία, χωρίς να δεσμεύεται από το κατά τ' ανωτέρω αμοιβολόγιο, το οποίο σημειωτέον καθορίστηκε από τους ενάγοντες στο ίδιο ύψος για όλες τις επιχειρήσεις μπαρ της αυτής κατηγορίας της χώρας, χωρίς διαφοροποιήσεις ανάλογα με τη θέση και την εμπορική και τουριστική κίνηση κάθε περιοχής, στοιχεία που είναι κρίσιμα, καθόσον απ' αυτά εξαρτάται το ύψος των εσόδων κάθε επιχείρησης και ως εκ τούτου και η ωφέλειά της από την παρουσίαση των ραδιοφωνικών έργων, και επομένως πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ακόμη και όταν η αμοιβή προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό. Συνεκτιμωμένων όλων των παραπάνω στοιχείων το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης εκ μέρους της εναγομένης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, που όπως έχει λεχθεί έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της επιχείρησής της, τη θέση και την έκταση της επιχείρησής της, τις πραγματικές δυνατότητες των πελατών της να παρακολουθήσουν ραδιοφωνικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, το μέγεθος του ραδιοφωνικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των εναγόντων, τη συμβατικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των εναγόντων με άλλες ομοειδείς επιχειρήσεις, καθώς και προγενέστερες αποφάσεις διάφορων Δικαστηρίων της χώρας (για επιχειρήσεις υγειονομικού ενδιαφέροντος άλλων γεωγραφικών περιοχών), που αποτελούν πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, κρίνει ότι ύψος της εύλογης ενιαίας αμοιβής των εναγόντων πρέπει να καθοριστεί για καθένα από τα επίδικα έτη (2007-2008) στο ποσό των 3.000 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 19% (570 ευρώ). Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ των μουσικών, των τραγουδιστών-ερμηνευτών και των παραγωγών θα γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές. Επίσης, για να είναι σε θέση οι ενάγοντες να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους για ανάλογη με τη χρήση διανομή των αμοιβών που εισπράττουν στους δικαιούχους που αντιπροσωπεύουν, η εναγομένη πρέπει να παραδώσει στους ενάγοντες τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη περίοδο. Επομένως, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Η απόφαση δεν θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή όσον αφορά τις διατάξεις για καταβολή αμοιβής, διότι δε συντρέχει επείγουσα περίπτωση ούτε η επιβράδυνση της εκτέλεσης θα επιφέρει σημαντική ζημία στους ενάγοντες. Τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων πρέπει να επιβληθούν εν μέρει σε βάρος της εναγομένης λόγω της εν μέρει ήττας της στη δίκη αυτή (άρθρο 178 του ΚΠολΔ) κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό, τι έκρινε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που πρέπει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγομένη για την από μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών υλικών φορέων ήχου εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο ιστορικό κατάστημά της, στο ποσό των τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 19%, για καθένα από τα έτη 2007 και 2008 και συνολικά στο ποσό των έξι χιλιάδων (6.000) ευρώ, πλέον του ποσού των χιλίων εκατόν σαράντα (1.140) ευρώ για ΦΠΑ 19%.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις (3) ενάγοντες σε ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του 3^{ου} ενάγοντος (φορέα των παραγωγών), 25% υπέρ του 1^{ου} ενάγοντος (φορέα των μουσικών) και 25% υπέρ του 2^{ου} ενάγοντος (φορέα των τραγουδιστών-ερμηνευτών).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες οργανισμούς, κατά την αμέσως παραπάνω αναλογία, το συνολικό ποσό των έξι χιλιάδων (6.000) ευρώ, πλέον του ποσού των χιλίων εκατόν σαράντα (1.140) ευρώ για ΦΠΑ 19%, με το νόμιμο τόκο για το μεν ποσό των 6.000 ευρώ από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής, για το δε ποσό των 1.140 ευρώ από την επόμενη της είσπραξης του ποσού αυτού και την έκδοση σχετικού φορολογικού στοιχείου από τους ενάγοντες.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να προσκομίσει στους ενάγοντες τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2007 και 2008.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων σε βάρος της εναγομένης, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στον Πολύγυρο στις 18 Ιουλίου 2011.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στον Πολύγυρο στις 20 Ιουλίου 2011, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Πολύγυρος

Ο Γραμματέας

Γαμπαλιάρης Νικόλαος

©εωρήθηκε
Η Εισαγγελέα